

foran din vogn er der lossere med prægtigt broderede tømmer;
dit følge består af maenade- og satyrflokkenes optog
og af den gamle Silén, der beruset vakler med stokken
eller er rytter på ryggen af æslet og dingler i sadlen;
hvor du end kommer frem, er der unge, der jubler, og kvinder
råber af fryd og trommer med hænderne på tamburinen;
luften fyldes af klangen fra buksbomfløjternes piber.

Isménus' døtre beder dig komme og vise dig nådig.
De fejrer din fest som befalet. Alene Minyas' døtre
krænker højtidens stund ved at dyrke Minerva i utid,
karter og spinder med snurrende tene i flittige hænder,
væver ihærdigt og herser med deres tjenestepiger.

En af dem siger, imedens hun tvinder en tråd med sin tommel:
"Nu holder andre ferie og fejrer en opfundne guddom;
så lad da os, som tjener en bedre gudinde, Minerva,
lette vor nyttige dont og fortælle hinanden historier.
Vi skal berette på skift, så timerne ikke kan mærkes,
lytte af hjertens lyst til gode og spændende myter."
Dette er søstre med på og siger, hun selv skal begynde.

Hun spekulerer på, hvad hun skal vælge – hun kunne så mange
romaner; skal hun fortælle om Dércetis, pigen fra Babel,
som Palæstinas beboere tror blev forvandlet og dækket
af skæl for som fisk at svømme omkring i de plumrede vande?

Eller hvordan hendes datter fik fjer og levede resten
af sine dage som due med rede i kalkede tårne?

Eller hvorledes najaden med kvad og fortryllende urter
lod ynglinge blive til tyste fisk, før der skete det samme
med hende selv? Eller også om træet, der før havde hvide
frugter, men siden fik sorte, fordi de blev farvet af blodstænk?
Jo, den er god! Og så er den ikke almindelig udbredt!

Altså begynder hun sådan (og tenen snurrer imedens):

PYRAMUS OG THISBE

"Thisbe og Pyramus, han den flotteste fyr af de unge,
hun den dejligste glut af alle østerlands piger,
boede dør om dør i den stad, som Semiramis siges
at have bygget og kranset med vældige mure af teglsten.

Som naboer så de hinanden, og dermed begyndte det hele.
Kærlighed blev det så til, og giftet sig havde de gerne,
men deres fædre forbød det. Dog kunne de ikke forbyde
kærlighedsluen at flamme i begge de to unge hjerter.
Ingen er vidende om det. De taler med tegn og med blikke.
Jo mere den dækkes, des hedere blir deres kærligheds gløden.

I muren imellem de huse, de havde, var der en lille
revne, som stammede helt fra den tid, da muren blev bygget.
Årene gik, og ingen så fejlen; først *I* lagde mærke
til den – hvad ser ikke elskov! – og gjorde den til en passage
for jeres stemmer. Igennem den nåede blot ved en hvisken
søde, forelskede ord fra den ene frem til den anden.

Ofte, når Thisbe var her og Pyramus der, og de havde
mærket hinandens begærlige åndedræt, måtte de sige:
'Grusomme væg! Hvorfor skiller du to, der elsker hinanden?
Var det så slemt, om du lod os nyde den fulde forening,
eller hvis det er for galt, at du lod vores kys slippe gennem!
Ikke fordi vi ikke må takke dig for, at der dog er
vej for kærlige ord til hinandens elskede øre!'

Således lød deres klage på hver sin side af muren,
til det blev sent, og de sagde godnat og kyssede væggen
hver på sin side med kys, som dog ikke kom frem til den anden.

Morgenstunden, der fulgte, jog nattens stjerner fra himlen,
 og duggen på græsset forsvandt for solens varmende stråler.
 Begge tar plads som sædvanlig, og hviskende klager de længe,
 før de omsider beslutter sig for at forsøge i nattens
 stilhed at stjæle sig ud og narre slaven ved døren,
 og derpå også gå helt ud af byen med alle dens huse.
 Og for at undgå at fare vild derude på landet
 enes de om at mødes ved Ninus' grav, under træet.

Dér stod nemlig et træ med en fylde af snehvide frugter
 på sine grene, en morbær, der rejste sig over en kilde.
 De enes om planen; og dagen går (men skrider kun langsomt!),
 til solen synker i havet og natten stiger af samme.

Døren går på sit hængsel, og Thisbe smutter på snild fod
 ud gennem mørket, uden at ses, med et slør for sit ansigt,
 og kommer til graven og sætter sig ned under træet som aftalt.
 Kærlighed gav hende mod.

Men se, der kommer en løve,
 med blod af flænsede okser omkring sine frådende kæber,
 for at få stillet sin tørst i kildens kølige vande.
 Thisbe så den på afstand i månens lys, og på skræmt fod
 tyr Babylonierinden ind i en buldermørk hule.
 Men under flugten taber hun sløret bag sig på jorden.

Løven stiller sin grådige tørst med masser af slurke,
 og på sin vej tilbage til skoven ser den tilfældigt
 sløret og flænger med blodige tænder den florlette silke.

Pyramus (der var forsinket) så rovdyrpoternes aftryk
 tydeligt tegnet i støvet og blev så bleg i sit ansigt.
 Så fandt han sløret, flænget og blodigt på jorden, og råbte:
 'En nat bliver da to forelskedes skæbne! Af hvilke

17. Tizian, *Diana og Callisto* (II, 441 ff.)

Thisbe alene var den, der fortjente at frydes ved livet!
 Thi skylden har jeg! Dit arme blod er det mig, der har udgydt –
 mig, som har bedt dig komme om natten til rædsomme steder
 uden at være der først! Kom, alle I løver, der jager
 her under klippen, og riv mig i stykker med grådige tænder
 og æd det hjerte, som sidder i brystet på denne forbryder!

Dog, det er fejt kun at *ønske* sig død! Så tager han Thisbes
 slør i sin hånd og begiver sig hen til det træ, de har aftalt.
 Han kyssed det med sine læber og væded det i sine tårer
 medens han sagde de ord: 'Drik også blodet fra mit bryst!'

Dermed drog han sit sværd af skeden og stak det i livet, og uden at tøve trak han det ud af den rygende vunde. Døende lå han på jorden, og blodet sprøjtede i vejret, ganske som når der er sprunget et rør, fordi blyet er tæret, og vand kommer hvislende ud af et hul, der er næsten usynligt, og hvæser tværs gennem luften i lange pulserende stråler.

Træets frugter bestænkes af blodet, og farven forandres og bliver sort, medens roden drikker af blodet og giver purpurskær til de bær, der hænger under dets grene.

Thisbe er bange endnu, men vil ikke skuffe sin elsker. Hun vover sig frem og søger ham både med øje og hjerte, ivrig for at fortælle, hvor stor en fare hun var i.

Stedet fandt hun og kendte da også træet på formen, men bærrenes farve er sær. Måske er det ikke det samme. Medens hun tænker, ser hun en blodig krop, som i krampe vælter sig rundt, og hun standser forskrækket og bliver så bleg som buksbommens ved, og mærker et gys – som når vandet på havet kruses og krepes, når ilingers pust bestryger dets flade.

Men da hun efter en stund kan se, det er ham, som hun elsker, slår hun sig på sit uskyldige bryst med lydelig klage, flår sig i håret og kaster sig ned på sin døende elsker, fylder hans sår med sin gråd og blander hans blod med sin tåre, fæster et kys på hans iskolde kind og råber i smerte:

'Pyramus! Hvilken forfærdelig skæbne har taget dig fra mig?
Pyramus! Svar! Det er Thisbe, din allerkæreste Thisbe!
Hør dog! Så slå dog øjnene op! De er lukket og trætte!
Pyramus åbnede ved lyden af Thisbes navn sine øjne,
tyngtet af døden; han så sin Thisbe – og lukkede dem atter.

Da pigen fik øje på sløret og så, at sværdet var draget

af elfenbensskeden, råbte hun: 'Ak! Din hånd og din elskov endte dit liv. Men er *min* hånd svag, til *det* har den styrke, og kærlighed skænker mig kraft til at støde mig sværdet i hjertet.

I døden følger jeg dig, og skal kaldes den arme, der både voldte og fulgte dig i den. Og vi, som elskede hinanden, til døden os skilte, vi to skal end ikke skilles af døden!

Jer, I usalige fædre, min egen og Pyramus' også, beder jeg vise respekt for vort sidste ønske på jorden og ikke forholde os to, som kærligheden og døden forenede sådan, at hvile i selv samme urne i graven.

Du træ, hvis skygge nu falder på ét lig, men som om føje tid skal lade den falde på tvende, bevar du et minde om vores blod og behold den sorte begravelsesfarve på dine bær til minde om to, der fulgtes i døden!

Således var hendes ord, og hun satte sig sværdet for brystet og styrtede sig i det, hedt som det var af Pyramus' dødssår.

Guderne rørtes, og fædrene også, af hendes bønner: farven på morbærrenes frugter er sort, når de er blevet modne, de elskendes aske og bene fandt hvile i selv samme urne."

VENUS OG MARS

Her var hun færdig med sin historie; men efter en pause tager Leucónoë ordet, og søstrene lytter i stilhed:

"Selv den gud, der med sit planetlys varmer alverden, Solen, blev bytte for elskov. Det fortæller jeg her om. Det var den gud man fortæller der først så Mars' og Venus' ægteskabsbrud; thi det er den gud, der er først til at se alt.